Ασκητές μέσα στον κόσμο: Πατήρ Ηλίας Διαμαντίδης ο Μυροβλήτης

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 14 Σεπτεμβρίου, 2015

Τα στοιχεία που συνθέτουν τον σύντομο βίο του π. Ηλία προέρχονται από διηγήσεις της κόρης του Καλλιόπης (Κάλλης) και των εγγονών του Μαρίας και Όλγας (κόρες της Καλλιόπης). Ευχαριστίες οφείλονται στους κ. Κλημεντίδη Παναγιώτη και κ. Πιλιτσίδη Μιχαήλ, δισέγγονο του π. Ηλία, που κατέγραψαν αντιστοίχως τις διηγήσεις. Ο Γέροντας Παίσιος είχε διαβάσει τον βίο, έκανε τις παρατηρήσεις του και τόνισε ότι ο π. Ηλίας από μικρός πήρε την θεία Χάρι γιατί υπέμεινε με ανεξικακία τα βασανιστήρια της μητρυιάς του.

Ο πατήρ Ηλίας Διαμαντίδης γεννήθηκε το 1880 στο χωριό Χουρμικιάντο των Σουρμένων του Πόντου, το οποίο απέχει οκτώ ώρες με το καΐκι από την Τραπεζούντα.

Οι γονείς του, Παναγιώτης και Αθηνά, ήταν φτωχοί αλλά με φόβο Θεού. Απέκτησαν τρία παιδιά, τον Κωνσταντίνο, τον Γεώργιο και τον Ηλία. Το 1888 αφού στερέωσε τα παιδιά της στην ευλάβεια εκοιμήθη η Αθηνά. Ο Παναγιώτης ξαναπαντρεύτηκε και πήρε μια γυναίκα βάρβαρη και κακιά, την Καντίνα. Η μητρυιά κακομεταχειριζόταν και βασάνιζε τον μικρό Ηλία. Με δάκρυα διηγείτο αργότερα πολύ εμπιστευτικά σε μια ορφανή τα βάσανα της παιδικής

του ηλικίας, με σκοπό να την στηρίξη.

Η
μητρυιά του τον κρεμούσε ανάποδα σε
δένδρο επί μια ώρα και παρακολουθούσε
ανάλγητη το μαρτύριο του, ενώ εκείνος
την παρακαλούσε με δάκρυα να τον λύση.
Τον ξεγύμνωνε και με ένα μάτσο τσουκνίδες
τον χτυπούσε στα απόκρυφα μέρη.

Τύλιγε
τα γεννητικά του όργανα με κλωστή
προξενώντας αφόρητους πόνους, όχι μόνο
από το δέσιμο αλλά και από την αδυναμία
διούρησης. Έβαζε φωτιά στα ρούχα του
και το παιδί έτρεχε τρομαγμένο να την
σβήση. Όλη την ημέρα τον άφηνε νηστικό,
δίνοντας του μόνο λίγο ξερό ψωμί. (Αυτή
ήταν η απαρχή της μεγάλης του εγκράτειας
που ετήρησε σ’ όλη του την ζωή. Τον
έστελνε σ’ αυτήν την ηλικία να βόσκη
μοσχάρια και τον απειλούσε με βασανιστήρια,
αν τα ζώα έκαναν ζημιά. Όταν επέστρεφε
το βράδυ τον ρωτούσε ο πατέρας του, αν
έφαγε τίποτε και απαντούσε γι’ αυτόν
η μοχθηρή μητρυιά του: «Τον τάισα, τον
τάισα».

Στα πολλά βασανιστήρια ποτέ
δεν παραπονέθηκε. Εφάρμοσε το «ασχημοσύνην
μητρός σου ουκ αποκαλύψεις»1. Από όλα
αυτά που υπέμεινε με αμνησικακία έλαβε
από μικρός ο Ηλίας άφθονη την θεία
Χάρι.

Αργότερα που εκοιμήθη ο πατέρας
του, η μητρυιά του, γηρασμένη πια, είχε
τον φόβο μήπως ο Ηλίας την εκδικηθή για
όσα του έκανε. Εκείνος την καθησύχαζε:

«Μη φοβάσαι μητέρα, θα σε κοιτάξω καλά». Έμεινε κατάκοιτη στο κρεββάτι και ο Ηλίας δεν άφηνε κανέναν άλλο να την περιποιείται. Ο ίδιος με πολλή αγάπη την τάιζε, την έπλενε, προσέφερε τα πάντα. Αντί της χολής και του όξους της ανταπέδωσε μάννα και ύδωρ. Εκείνη συντετριμμένη έλεγε και ξανάλεγε: «Ηλία, πολύ σε τυράννησα, πολλά κακά σου έκανα, συγχώρεσε με, παιδί μου», και εκείνος ανεξίκακα της έλεγε: «Μη στενοχωριέσαι, μητέρα, είσαι συγχωρημένη».

Ο Ηλίας, λόγω οικονομικής δυσχέρειας, δεν πήγε στο σχολείο και δεν έμαθε γράμματα. Μέχρι τα δεκαεπτά του εργαζόταν ως ντενεκετζής στα Πλάτανα Τραπεζούντος, στον ξάδερφο του Πέτρο Διαμαντίδη.

Το 1897 ο μεγάλος του αδελφός Κωνσταντίνος και η μητρυιά του επέμεναν να τον παντρέψουν με μια κοπέλλα τριάντα χρόνων που όμως δεν ήταν από καλή γενεά για την περιουσία της. Ο Ηλίας δεν ήθελε, γι’ αυτό τη νύχτα του γάμου έφυγε και μέσα από τα βουνά Χοτσεράντο έφτασε στο χωριό Καρακατζή. Πήγε στους γονείς μιας φτωχής νέας, της Σωτήρας, την οποία συμπαθούσε και ήθελε για γυναίκα του. Με την ευχή των γονέων της, Κωνσταντίνου και Ελένης, νυμφεύφθηκε την δεκαεπτάχρονη Σωτήρα Γεροντίδου.

Έζησε με την γυναίκα του στην αρχή πολύ φτωχικά. Δούλευε ως υπάλληλος στον φούρνο του Παναγιώτη Χατζηλιά. Ο Παναγιώτης είδε τον Ηλία που δούλευε τίμια και φιλότιμα και του έδωσε τον φούρνο του. Αλλά και ο Θεός τον ευλογούσε και κέρδιζε πολλά. Τότε αγόρασε ένα μεγάλο σπίτι στο Καρακατζή

στο Χάνι. Το σπίτι του έγινε πανδοχείο για ξένους και φτωχούς. Βοηθούσε κρυφά τους πεινασμένους. Χρησιμοποιούσε τουρκάλες για να κρύβεται ο ίδιος, να νομίζουν ότι Τούρκοι κάνουν τις ελεημοσύνες. Τις πλήρωνε και μετέφεραν τη νύχτα τρόφιμα σε σπίτια που είχαν ανάγκη. Έδινε αυστηρή εντολή να μην τον μαρτυρήσουν. Σε μια χήρα με τέσσερα μωρά έστελνε με μια τουρκάλα αλεύρι και καθόταν η τουρκάλα και βοηθούσε την χήρα στο ζύμωμα.

Ο Ηλίας με την Σωτήρα απέκτησαν έξι κορίτσια. Την Αγάπη, η οποία παντρεύτηκε και μετά την χηρεία της έγινε μοναχή με το όνομα Μαρία στην Κούμα του Σοχούμ, την Βασιλική, την Ελένη, την Καλλιόπη (Κάλη), την Αθηνά και την Όλγα.

Ο Ηλίας ήταν προκομμένος και αγαπούσε πολύ τον Θεό. Στενοχωριόταν όμως που δεν ήξερε γράμματα. Φάνηκε λοιπόν κάποτε στον ύπνο του Άγγελος και άρχισε να του μαθαίνη γράμματα, ψαλτική και αγιογραφία. Κάθε βράδυ τον έβλεπε στον ύπνο του και συνέχιζε το μάθημα του, μέχρι που έμαθε ο Ηλίας να διαβάζη, να γράφη καλά, να ψέλνη και να αγιογραφή. Τις Κυριακές έψελνε στην Εκκλησία του Τιμίου Σταυρού, στο χωριό Τσίτα των Σουρμένων. Ήταν εξαιρετικά καλλίφωνος και έψελνε με ευλάβεια, όπως είχε διδαχθή από τον Άγγελο. Έχοντας αγάπη και έφεση για την προσευχή, ξυπνούσε πάντα νωρίς για να προσεύχεται.

Το 1918 η ζωή τους, όπως και όλων των Ελλήνων του Πόντου, έγινε αφόρητη από τις βιαιότητες των Τούρκων. Ανήμερα των Φώτων, την ώρα του

Αγιασμού, οι Τούρκοι περικύκλωσαν την Εκκλησία του χωριού. Ο στρατός των Αρμενίων όμως τους διεσκόρπισε. Έτσι ξεκίνησαν την ίδια μέρα πολλές οικογένειες να φύγουν για την Ρωσσία. Μεταξύ αυτών και η οικογένεια του Ηλία. Ο ίδιος έφυγε αργότερα, οδοιπορώντας επί δεκαπέντε ημέρες μέσα στα χιόνια.

Στο Βατούμ,
στο χωριό Μαχμουτία, ήταν εγκατεστημένη η κόρη του Αγάπη με τον σύζυγό της Αβραάμ, ο οποίος ήταν πολύ πλούσιος. Αγόρασε για τον πεθερό του Ηλία μια μεγάλη έκταση στο βουνό και εκεί ο Ηλίας έχτισε μόνος του το σπίτι του. Εξακολουθούσε να ασκή το επάγγελμα του φούρναρη αλλά και να βοηθά τους φτωχούς. Ανάγκαζε τους ξένους να έρθουν να φιλοξενηθούν στο σπίτι του. Έστελνε την κόρη του Κάλλη στα σταυροδρόμια με την διεύθυνσή του γραμμένη στο χαρτί να την δίνη στους ξένους και να τους προσκαλή για φιλοξενία. Έκλαιγε από χαρά όταν τον επισκέπτονταν ζητιάνοι, πρόσφυγες και φτωχοί. Κάθε βράδυ είχε πέντε-δέκα άτομα. Έβαζε τα παιδιά του να τους ξεψειρίσουν, να τους πλύνουν τα πόδια, τα ρούχα τους και μετά τους οδηγούσαν στο μεγάλο δωμάτιο, το «μουσαφίρ-οντά», που το είχε ειδικά για την φιλοξενία των πτωχών. Ο ίδιος τους υπηρετούσε και τους τάιζε μέχρι να χορτάσουν. «Φάτε, πιέτε, μην ντρέπεστε», έλεγε. Ο ίδιος έτρωγε τελευταίος. Είχε ξεχωριστό δωμάτιο για τους αρρώστους.

Κάποτε
φιλοξένησε για χρόνια δυό αδέλφια μοναχούς, τον Παχώμιο και τον Ιωάννη, οι οποίοι ήταν ντυμένοι με κοσμικά ρούχα για τον φόβο των αθέων κομμουνιστών και ασκήτευαν σε βράχο του Σοχούμ. Από αυτούς

ο Ιωάννης κοιμήθηκε αργότερα στον Πόντο
και ο Παχώμιος στο Άγιον Όρος.

Η καλή
του σύζυγος τον βοηθούσε στην φιλοξενία
και τον συναγωνιζόταν στην ελεημοσύνη.
Ρωτούσαν να μάθουν ποιος έχει ανάγκη
και τη νύχτα έστελναν τσουβάλια αλεύρι,
τυριά, φρούτα σε χήρες και ορφανά, σε
φυλακές και ιδρύματα.

Μια νύχτα, η
ορφανή Αυγούλα που την μεγάλωναν στο
σπίτι τους, είδε την Σωτήρα να βγαίνη
κρυφά από το σπίτι και την ρώτησε που
πάει τέτοια ώρα. «Ησύχασε», της είπε,
«πάω ν’ αρμέξω τις αγελάδες». «Τέτοια
ώρα;», ρώτησε πάλι η Αυγούλα. «Θα πάω το
γάλα στις φυλακές».

Έκτος από την Αυγή
μεγάλωσε και πάντρεψε και άλλο ορφανό
κοριτσάκι, την Ελπινίκη.

Μια νύχτα ο
Ηλίας είδε στον ύπνο του τον άγιο Γεώργιο
ο οποίος του παρήγγειλε να κτίση κοντά
στο σπίτι του Εκκλησία στο όνομά του.
Του υπέδειξε μάλιστα και το σημείο που
θα κρεμούσε την εικόνα του καθώς και
τις άλλες εικόνες, ενώ του υποσχέθηκε
ότι θα τον βοηθούσε και θα ενεργούσε
θαύματα.

Κάποια ημέρα που ο Ηλίας
έσκαβε στο κτήμα του σφηνώθηκε ο κασμάς
και δεν έβγαινε. Έσκαψε γύρω του με
κοπίδι και σφυρί και τότε βρήκε τοίχο
Εκκλησίας. Έσκαψε με προσοχή. Αμέσως
φάνηκαν οι τρεις πλευρές του ναού και
στον τοίχο μια τοιχογραφία του Αγίου
Γεωργίου, που διετηρείτο καλά.

Έφτιαξε
την Εκκλησία με σανίδια και την σκέπασε
με χορτάρια. Από έξω έμοιαζε με αχυρώνα,
ώστε να μην δίνη υποψία στους κομμουνιστές.
Ζωγράφισε μόνος του τις εικόνες και τις
τοποθέτησε όπως ήθελε ο άγιος Γεώργιος.
Η κόρη του Αγάπη, που ήταν κρυφή μοναχή,
περιποιείτο την Εκκλησία. Ο Ηλίας της
παρήγγειλε να κρατά ακοίμητο το καντήλι
του αγίου Γεωργίου. Όταν πήγαινε να
σβήση, αυτή άκουγε έναν ήχο χαρακτηριστικό
και τότε πήγαινε να προσθέση λάδι και
να καθαρίση το φυτίλι του. Αισθάνονταν
με διάφορους τρόπους την παρουσία του
Αγίου Γεωργίου. Όταν ερχόταν ο Άγιος
άκουγαν ποδοβολητό και έβλεπαν τα
πατήματα του αλόγου του στον χωμάτινο
δρόμο.

Ο Ηλίας αγωνιζόταν πολύ και το
παράδειγμά του παρακινούσε και τους
άλλους. Ξυπνούσε στις 3 τη νύχτα και
μέχρι το πρωί προσευχόταν. Βίαζε τον
εαυτό του πολύ στην προσευχή. Έκανε
κομποσκοίνι και έτρεχαν τα δάκρυά του
συνέχεια. Αν κάποτε δεν ξυπνούσε, τον
σκουντούσε ο άγιος Γεώργιος λέγοντας:
«Σήκω, η ώρα πέρασε». Ο ίδιος ξυπνούσε
και την οικογένειά του για να προσευχηθούν,
ενώ την ορφανή Αυγούλα την ξυπνούσε
στις 3.30΄ με πραεία φωνή.

Πήγε στον
ιερέα της περιοχής ο Ηλίας και του
ανέφερε για την Εκκλησία που ανακάλυψε.
Εκείνος ήταν γέρος και για τον φόβο των
αθέων κομμουνιστών, δεν φορούσε ράσα.
Παρακίνησε τον Ηλία να χειροτονηθή
ιερέας για να μπορή να βαπτίζη και να
κοινωνά τους χριστιανούς. Δέχθηκε και
χειροτονήθηκε ιερέας από τον επίσκοπο
του Βατούμ. Φορούσε μια ιερατική στολή

που είχε κληρονομήσει από ένα θείο του ιερέα, τον παπα-Γιώργη, και λειτουργούσε κρυφά στην Εκκλησία του Αγίου Γεωργίου και σ’ άλλα ερημοκκλήσια.

Όταν οι πιστοί της περιοχής έμαθαν ότι υπάρχει Ιερέας στο χωριό, πήγαιναν για να λειτουργηθούν τη νύχτα στο Εκκλησάκι του αγίου Γεωργίου. Οι Τούρκοι της περιοχής το πληροφορήθηκαν και το κατέδωσαν στην Αστυνομία, η οποία έκανε εφόδους. Όμως ο πατήρ πάντα ειδοποιείτο έγκαιρα από καλούς ανθρώπους και πριν έρθη η Αστυνομία, σκορπίζονταν και έκαναν ότι μαζεύουν ξύλα ή ότι απασχολούνται με κάποια άλλη εργασία. Ο π. Ηλίας δήλωνε ευθαρσώς ότι ήταν χριστιανός, και οι άνθρωποι έλεγαν στην Αστυνομία ότι ήταν εργάτες του. Σε κάθε έφοδο των αστυνομικών τον συνελάμβαναν, τον ανέκριναν, τον έκλειναν στην φυλακή, τον χτυπούσαν και τον άφηναν νηστικό. Υπέστη πολλά βασανιστήρια χωρίς να λυγίση, όμως παρέμεινε σταθερός ομολογητής. Όταν έβγαινε από την φυλακή, ενώ ακόμη πονούσε από τα βασανιστήρια, πήγαινε κρυφά κάθε νύχτα στο Εκκλησάκι του και με τους πιστούς τελούσαν την θεία Λειτουργία.

Ήταν ασκητικός και λιτοδίαιτος. Συνήθως το φαγητό του ήταν λίγο ρυζάκι νερουλό ή λίγα καρύδια ή λίγο λάχανο βραστό. Στα τέλη του έπινε τσάι με παξιμάδι. Κρατούσε τα τριήμερα και το βράδυ έτρωγε μόνο τρία φουντούκια. Νήστευε με ζήλο τις Σαρακοστές. Συχνά πάθαινε γαστρορραγίες και ήταν πολύ αδύνατος. Συνήθισε και τα παιδιά του από μικρά στη νηστεία.

Την

ημέρα εργαζόταν στο κτήμα του. Καλλιεργούσε λαχανικά και πολλών ειδών καρποφόρα δένδρα, ακόμη και τσάγια.

Ο πατήρ είχε ως ευλογία το δεξί χέρι του παπα-Γιάννη Τριανταφυλλίδη που άγιασε. Επίσης μια ηγουμένη από το Σοχούμ του χάρισε την καρδιά και το δακτυλάκι μιας παιδούλας, ονόματι Μαρίας, που διατηρήθηκαν άφθαρτα μετά την εκταφή της. Το κοριτσάκι αυτό καταγόταν από την Σάντα του Πόντου. Οι γονείς της ήταν πάμπλουτοι αλλά υπερβολικά φιλάργυροι και άσπλαχνοι. Όταν εκοιμήθη η μητέρα της, η μητρυιά εβασάνιζε τη Μαρία και την άφηνε νηστική. Αυτή μοίραζε κρυφά τις νύχτες σε φτωχούς και εγκυμονούσες γυναίκες πολλά υλικά αγαθά. Έδινε ακόμη και το λιγοστό ψωμάκι της σε πεινασμένους και αυτή έμενε νηστική. Εκοιμήθη σε ηλικία δώδεκα χρόνων και στην εκταφή της βρέθηκαν άφθαρτα το δεξί της χέρι και η καρδιά της μέσα σε μύρο. Έβλεπαν πριν στον τάφο της κάθε νύχτα ένα φως που ανεβοκατέβαινε τρεις φορές, και αυτό τους παρακίνησε να κάνουν ανακομιδή, όπότε και βρέθηκε ο τάφος της να ευωδιάζη γεμάτος μύρο.

Όπως υποσχέθηκε ο άγιος Γεώργιος, έδωσε στον παπα-Ηλία το χάρισμα να θεραπεύη ασθενείς. Τους διάβαζε το Ευαγγέλιο, τους σταύρωνε και τους έδινε να ασπασθούν τα λείψανα του Αγίου Ιωάννου του νέου ελεήμονος και της Μαρίας.

Σταύρωνε ακόμη και Τούρκους και Αρμενίους οι οποίοι θεραπεύονταν. Για κάποιον είπε ότι θα έλθει από μακρυά αλλά δεν θα γίνει καλά, γιατί δεν έρχεται με πίστη. Έτσι του

είπε ο άγιος Γεώργιος και έτσι έγινε.

Ένα
ορφανό παιδί, ο Κώστας από την Κριμαία,
έπασχε από επιληψία. Τον θεράπευσε ο π.
Ηλίας και η κόρη του, η Αγάπη, τον
στεφάνωσε.

Μια μέρα ο άγιος Γεώργιος
του έδειξε στο βουνό ένα λουλούδι που
έμοιαζε με μαργαρίτα. Είχε δύο χρώματα,
άσπρο και κίτρινο. Του είπε να τα βράζη
ξεχωριστά. Τα άσπρα, αφού τα βράσει, να
τα δίνη στους άτεκνους άνδρες και το
ζουμί από τα κίτρινα στις γυναίκες.
Επειδή φοβήθηκε μήπως είναι από τον
πειρασμό για να φαρμακώση τους ανθρώπους,
έβρασε, ήπιε πρώτα ο ίδιος και, αφού είδε
ότι δεν έπαθε τίποτε, το έδινε και στους
άτεκνους και τεκνοποιούσαν. Ο ίδιος
βάπτιζε τα παιδιά τους.

Η εγγονή του
π. Ηλία Μαρία, κόρη της Κάλλης, που ζει
ακόμη, θυμάται το εξής περιστατικό: "Κάποια ημέρα ήμασταν έξω στο κτήμα και
σκαλίζαμε. Ξαφνικά ακούστηκε από το
δρόμο θόρυβος και γαύγιζαν τα σκυλιά.
Εμείς δεν βλέπαμε γιατί παρεμβάλλονταν
το δάσος. Ο παππούς (π. Ηλίας) μονολογούσε:
«Κάτι γίνεται». Μας είπε να μπούμε μέσα
στο σπίτι και αυτός κάθησε έξω. Μετά από
λίγο φάνηκαν δύο καβαλλάρηδες
αγανακτισμένοι και ρωτούσαν: «Ποιος
ήταν αυτός με το άσπρο άλογο που μας
εμπόδιζε τόση ώρα να έρθουμε; Πού είναι
να τον σκοτώσουμε;». Ο παππούς τους είπε
να καθήσουν να ξεκουραστούν και τους
κέρασε. Ύστερα τους ρώτησε αν τον δουν,
θα τον γνωρίσουν, και είπαν «ναι». Τότε
τους έφερε την εικόνα του Αγίου Γεωργίου
και αυτοί έκπληκτοι αναγνώρισαν τον
καβαλλάρη που τους εμπόδιζε. Συγκλονίστηκαν

και βαπτίστηκαν και οι δύο χριστιανοί".

Ένας
Τούρκος, ονόματι Χουσεΐν, ζούσε στο σπίτι της κόρης του στην Μαχμουτία. Δίπλα τους έμενε ένας Διοικητής Αστυνομίας που η γυναίκα του ήταν τρελλή και την έδεναν με αλυσίδες. Ο Χουσεΐν τον λυπήθηκε και του είπε ότι υπάρχει ένας Έλληνας που μπορεί να θεραπεύση την γυναίκα του. Αμέσως ζήτησε να τον φέρη στο σπίτι του. Ο π. Ηλίας είπε να φέρουν την άρρωστη στο σπίτι της κόρης του Χουσεΐν. Εκεί επί δώδεκα ημέρες την διάβαζε, την σταύρωνε και μετά έγινε καλά και ήρθε στα λογικά της. Από τότε η Αστυνομία δεν τον ξαναενόχλησε. Ο Διοικητής έγινε κρυφά χριστιανός και ο π. Ηλίας βάπτισε όλη την οικογένεια του.

Τρεις Τούρκοι που ζούσαν στην Ρωσσία έμαθαν ότι ο πατήρ κάνει θαύματα και αποφάσισαν να τον σκοτώσουν ή να τον απαγάγουν και να σφραγίσουν την Εκκλησία. Πηγαίνοντας με τ’ άλογα τους τη νύχτα, ένας καβαλλάρης με άσπρο άλογο τους έκοβε τον δρόμο. Τ’ άλογα τους φοβήθηκαν και γύρισαν πίσω. Ήταν ο άγιος Γεώργιος που τους έδιωξε. Μετανοιωμένοι διηγήθηκαν το πάθημα τους στον π. Ηλία ζητώντας συγχώρηση.

Το ιαματικό χάρισμα του πατρός έγινε γνωστό παντού. Έρχονταν από πολύ μακρυά Αρμένιοι, Γεωργιανοί, ακόμη και Τούρκοι για να θεραπευθούν. Ο παπα-Ηλίας, κοιτάζοντας τους προσεκτικά, προγνώριζε αν θα γίνουν καλά. Καταλάβαινε ποιοι θα θεραπεύονταν και τους το έλεγε. Μετά τους διάβαζε. Όταν όμως «έβλεπε» ότι δεν θα γίνονταν καλά, τους έλεγε να φύγουν.
Ο γυιός ενός αξιωματικού του στρατού αρρώστησε βαριά. Οι γιατροί στο Λένιγκραντ και στην Μόσχα τον απογοήτευσαν. Άκουσε για τον παπα-Ηλία και έφερε τον γυιό του στην Μαχμουτία. Ο πατήρ τον κράτησε λέγοντας στον πατέρα: «Επήγαινε στο σπίτι σου ήσυχος. Ο γυιός σου θα μείνει τρεις βδομάδες εδώ. Αν θέλης, να ρχεσαι να τον βλέπης». Κάθε φορά που ερχόταν τον έβλεπε καλύτερα μέχρι που θεραπεύθηκε τελείως.

Εκτός από τα πολλά θαύματα που έκανε προέλεγε γεγονότα που επαληθεύονταν, γιατί είχε το προορατικό χάρισμα. Είπε στην ορφανή Αυγούλα κάποτε: «Κορίτσι μου, Αυγή, αυτόν τον δρόμο που βαδίζεις σ’ αυτόν θα μείνεις και θα βγεις στο τέλος καθαρή. Θα πας στον ουρανό, Χριστού νύμφη. Ρώτησα τον Άη-Νικόλα και μου είπε πως η Αυγή θα πάει Χριστού νύμφη επάνω. Εσύ δεν θα παντρευτείς». Πολλοί την ζήτησαν να την παντρευτούν. Έγινε όμως όπως προέβλεψε ο π. Ηλίας.

Ό,τι είχε ο άλλος στην καρδιά του το γνώριζε»(πολλές φορές το έλεγε. Ξεκινούσαν να ‘ρθούν στην Ρωσσία μερικοί από τον Πόντο και αυτός το

γνώριζε. Ξεκίνησαν κάποτε τρεις Έλληνες από το χωριό Αχαλσενί για να τον επισκεφθούν. Έχασαν τον δρόμο και νυχτώθηκαν στην ύπαιθρο. Ο π. Ηλίας ανέφερε για τους τρεις που χάθηκαν και μόλις έφθασαν τους είπε: «Καλά ευλογημένοι, πως χάσατε τον δρόμο και ταλαιπωρηθήκατε;».

Έλεγε μερικές φορές: «Σήμερα θα έλθουν οι τάδε, πιστεύουν και θα γίνουν καλά», ή «αυτός που έρχεται δεν πιστεύει και δεν θα γίνει καλά», και γινόταν όπως έλεγε ο π. Ηλίας. Άλλοτε έβλεπε με το χάρισμα του κάποιον που ερχόταν να τον δη και είχε χαθή στο δάσος. Τότε έστελνε ένα γνωστό του στο σημείο που βρισκόταν ο χαμένος, τον εύρισκε και τον έφερνε κοντά του. Είπε κάποτε: «Έρχεται ο Πέτρος και έχει αυτήν την αρρώστια και θα γίνει καλά. Πέντε η ώρα το πρωί θα είναι εδώ», και έτσι έγινε.

Συχνά προφήτευε λέγοντας: «Θα ‘ρθεί ένας καιρός που θα γίνουν οι άνδρες γυναίκες και οι γυναίκες άνδρες. Τότε θα πέσει μεγάλη κατάρα στον κόσμο. Θα γίνει πόλεμος στην Κωνσταντινούπολη και ο Ρώσσος θα νικά• θα πάει ως τον Ευφράτη ποταμό. Θ’ ανοίξει η Αγιά Σοφιά και θα λειτουργηθή. Ένας εξαδάκτυλος βασιλιάς θα είναι τότε». Και έλεγε: «Ξύπνα Ρωσσία και δράξον τα όπλα σου». Δηλαδή έλα σε μετάνοια, σε πίστη και απόρριψε την αθεΐα.

Έβλεπε συχνά τον άγιο Γεώργιο. Κάποτε του είπε: «Θα ρθουν Τούρκοι να κάψουν την Εκκλησία και θα προσπαθήσουν να σας σκοτώσουν». Το είπε στην οικογένεια του αλλά δυσπίστησαν. Το κτήμα τους το ζήλευαν οι Τούρκοι και ήθελαν να το πάρουν. Μαζεύτηκαν πολλοί με επικεφαλής τον Αχμέτ Κιτιάκ και τη νύχτα πήγαν και χτύπησαν την πόρτα τους, ζητώντας δήθεν να τους δείξη τον δρόμο. Δεν τους άνοιξαν, αυτοί όμως σκότωσαν το σκυλί και άρχισαν να πυροβολούν. Οι σφαίρες πήγαιναν δώθε-κείθε αλλά καμία δεν άγγιξε το σπίτι. Η Κάλλη έβλεπε στην πόρτα τον άγιο Γεώργιο με ανοιχτά τα χέρια να τους προστατεύη. Τέλος έβαλαν φωτιά δίπλα στον αχερώνα όπου μέσα ήταν η Εκκλησία και κάηκε. Πήρε φωτιά και η σκεπή του σπιτιού, αλλά την έσβησαν. Ο π. Ηλίας ύστερα πήγε και προσευχήθηκε μπροστά στα εικονίσματα και ρώτησε τον Χριστό: «Ποιοι είναι αυτοί που έκαψαν την Εκκλησία;» Και ο Χριστός τους απαρίθμησε έναν-έναν.

Ο φθόνος όμως των ανθρώπων δεν τον άφησε ήσυχο. Ένας εξ αγχιστείας συγγενής του τον κατηγόρησε στους κομμουνιστές ότι κρύβει χρυσαφικά. Είπε ότι με τα θαύματα που κάνει μαζεύει ότι του δίνουν, ενώ ο π. Ηλίας δεν έπιανε χρήματα στα χέρια του. Ήρθαν και ρήμαξαν το σπίτι του, άρπαξαν τα πάντα, ενώ αυτόν και την πρεσβυτέρα του Σωτήρα τους φυλάκισαν. Τον π. Ηλία τον βασάνισαν πολύ γιατί ήταν πιστός, δεν ήξεραν ότι είναι και ιερέας. Τον έβαλαν σ’ ένα λάκκο στενό, τόσο που να μην μπορή να καθήση ούτε να γυρίζη από την μια και την άλλη μεριά. Ουρούσαν

και αποπατούσαν πάνω του και τον άφηναν νηστικό.

Όταν το έμαθε ο Ρώσσος Διοικητής της Αστυνομίας, του οποίου είχε θεραπεύσει την γυναίκα, ενήργησε και απελευθέρωσε σ' ένα μήνα την Σωτήρα και στους τρεις μήνες τον π. Ηλία, το έτος 1938. Του έδωσε ρούχα, χρήματα και τρόφιμα, αλλά ο π. Ηλίας πλέον ήταν πολύ άρρωστος από τις κακουχίες και τα βασανιστήρια που του έκαναν. Είχε αιματουρία από τον προστάτη και πονούσε πολύ.

Όταν κάπως συνήλθε άρχισε πάλι να λειτουργή και να βαπτίζη. Οι λειτουργίες γίνονταν τη νύχτα κρυφά και με προφυλάξεις. Έρχονταν είκοσι -τριάντα πιστοί. Ο π. Ηλίας λειτουργούσε στα ελληνικά με πολλή ευλάβεια και κατάνυξη. Τις νύχτες επίσης έκανε τις βαπτίσεις στο σπίτι κάποιου κιλού Τούρκου, για να μην δίνη υποψίες. Κάποια μέρα βάπτισε τριάντα επτά, που τους αναδέχθηκε η Σωτήρα, και άλλους ενενήντα ενιά με ανάδοχο Την κόρη του Αγάπη (Μαρία μοναχή).

Μια γυναίκα διηγήθηκε πως κάποτε την ώρα που λειτουργούσε ο π. Ηλίας, βγήκε φως από την εικόνα του Αγίου Γεωργίου και στάθηκε πάνω του.

Έκανε συχνά λιτανείες, γιατί προέβλεπε κάποια συμφορά που ερχόταν. Έλεγε: «Από τα ξερά ξύλα καίγονται και τα χλωρά. Από τους αμαρτωλούς καίγονται και οι καλοί», «χωρίς καλά έργα η πίστις νεκρά εστί».

Ένα απόγευμα μόλις άρχισε να σκοτεινιάζη, ο εγγονός του π. Ηλία Γιώργος Κυριακίδης, είδε ένα περίεργο φως που άρχισε να ανεβαίνη από το δάσος χαμηλά προς το βουνό που ήταν το σπίτι, και όλο δυνάμωνε. Σαν να πήρε φωτιά όλος ο τόπος και το παιδί άρχισε να κλαίη. Τον ρώτησε ο π. Ηλίας γιατί κλαίει και το παιδί του ανέφερε για το φως. Γέλασε ο πατήρ και του είπε: «Μην κλαις παιδί μου, αυτός είναι ο άη-Γιώργης. Είναι ο καιρός που έρχεται στην Εκκλησία».

Στα τελευταία του χρόνια δεν μπορούσε να περπατήση. Οι συχνές γαστρορραγίες, ο καρκίνος του προστάτη, η αιματουρία τον είχαν καταβάλει αφάνταστα. Σηκωτό τον πήγαιναν στην Εκκλησία. Όλη την μέρα ήταν σαν νεκρός αλλά την ώρα της προσευχής σαν να έμπαινε μια θεία δύναμη στο αδύνατο σώμα του και παρακαλούσε να τον πάνε στον άη-Γιώργη. Διάβαζε επί τρεις ώρες το Μεσονυκτικό και τον Όρθρο, ύστερα λειτουργούσε και κοινωνούσε τους ανθρώπους που έρχονταν από μακρυά μέσα στα χιόνια.

Στις 6 Δεκεμβρίου 1939 ημέρα Παρασκευή, ανήμερα της γιορτής του Αγίου Νικολάου, άργησε, δεν σηκώθηκε κατά το σύνηθες στις 3. Ο άγιος Νικόλαος

τον αγαπούσε πολύ, συχνά του εμφανιζόταν και συνομιλούσαν. Ήρθε λοιπόν εκείνη την ημέρα ο άγιος Νικόλαος λουσμένος σε φως, τον ξύπνησε μ' ένα θωπευτικό απαλό χτύπημα και γελούσε όλος από ιλαρότητα.

Το ίδιο έτος 1939 έφυγαν τα παιδιά του για την Ελλάδα. Ο π. Ηλίας ενέτεινε τους αγώνες του και άρχισε να προετοιμάζεται για την έξοδο του από αυτόν τον κόσμο.

Όταν πλησίασε ο καιρός της κοιμήσεως του, τις τελευταίες μέρες έμεινε κατάκοιτος. Δεν δεχόταν φαγητό, τρεφόμενος από την προσευχή. Κοιμήθηκε οσιακά με μεγάλη ειρήνη τον Ιούλιο του 1946. Την ώρα της κοιμήσεως του, ένα φως κατέβηκε από τον ουρανό και το δωμάτιο του πλημμύρισε από ευωδία. Το δεξί του χέρι έγινε σαν το κερί και μαρτυρούσε τις κρυφές του ελεημοσύνες. Ετάφη κατά την επιθυμία του στην αυλή της Εκκλησίας του αγαπημένου του Αγίου. Δεξιά του αργότερα ετάφη η πρεσβυτέρα του Σωτήρα που κοιμήθηκε το 1963 σε ηλικία 83 ετών και αριστερά του η κόρη του Αγάπη (Μαρία μοναχή).

Από τον τάφο του τις νύχτες έβγαινε φως. Οι στρατιώτες από τα γύρω ρωσσικά φυλάκια το έβλεπαν χωρίς να μπορούν να το εξηγήσουν, και αυτό τους φόβιζε. Κάθε νύχτα στις δώδεκα ακριβώς μεσάνυχτα, έβγαινε το φως από τον τάφο του και έρρεε μύρο. Όσοι χρίονταν από το μύρο, από όποια αρρώστια και αν έπασχαν, αμέσως γίνονταν καλά. Αυτά έγιναν γνωστά και πλέον ήταν τόσοι αυτοί που πήγαιναν να θεραπευθούν στον τάφο του π. Ηλία, που δεν μπορούσαν να κρυφθούν. Έγινε φανερό προσκύνημα.

Τότε ο Διοικητής της Αστυνομίας βρέθηκε σε δύσκολη θέση. Ήθελε μεν να προστατεύση την Εκκλησία, αλλά η μεγάλη συρροή των πιστών στον τάφο του π. Ηλία δημιουργούσε προβλήματα και η κατάσταση ξέφευγε από τον έλεγχο του, γι' αυτό αποφάσισε να κάνουν την ανακομιδή των οστών. Άνοιξαν τον τάφο σηκώνοντας την πλάκα και βγήκε φως από τον τάφο. Το λείψανο του παπα-Ηλία ήταν ακέραιο και ευωδίαζε. Το έθαψαν πάλι και απαγόρευσαν στον κόσμο να προσέρχεται στον τάφο. Αργότερα, όταν άλλαξαν τα πράγματα και δόθηκε ελευθερία, οι πιστοί άρχισαν πάλι να πηγαίνουν στον τάφο του π. Ηλία, τον ανακήρυξαν Άγιο στο Βατούμ και έβαλαν την εικόνα του στην Εκκλησία.

Το 1962 Γεωργιανοί Επίσκοποι άνοιξαν πάλι τον τάφο του. Το λείψανο του δεν βρέθηκε. Ο τάφος του είχε συληθή. Μετά την κοίμηση του ανέβλυσε Αγίασμα που θαυματουργεί σε όσους αρρώστους πλύνονται ή πίνουν.

Σήμερα στο ναό του Αγίου Γεωργίου λειτουργεί ο δισέγγονος του π. Ηλία, ο π.

Αβραάμ Παρασκευόπουλος.

Πρεσβίαις του Αγίου Ηλία του μυροβλήτου, Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον και σώσον ημάς. Αμήν.

1.
Λευϊτ. ιη’, 7.

*(Από το βιβλίο «**Ασκητές μέσα στον κόσμο**», 5η διήγηση. Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ιερόν Ησυχαστήριον «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής)*

(Πηγή ηλ. κειμένου: hristospanagia3.blogspot.gr)